

dette Lovforslag for sig, og som samtidig have været Vidne til Behandlingen her i Salen af de øvrige Forslag om Understøttelse, ikke komme til at sige til sig selv: Der er en Moral her i Verden for den uforstødt fattige, en anden Moral for den, der er sødt rig. Jeg tror ikke, det er til Gavn for det bestaaende Samfund, at denne Anstuelse bredes og vinder i Klarhed og Styrke ude omkring i Befolkningen, og det er min Overbevisning, at det gør den ved den Slags Lovforslag. Der er ogsaa en anden Betragtning, og det er, forekommer det mig, en Hovedbetragtning i denne Sag, set ud fra det Standpunkt, som Regeringen i Almindelighed har over for andre. Det er den, at da Regeringen sidst forelagde et Understøttelsesforslag her i Tinget, havde den tillige foreslaaet, at der skulde være gensidig Forsørgelsespligt mellem Forældre og Børn og omvendt. Rigsdagen syntes ikke om dette Forhold, fordi man mente, det gik ikke an at gennemføre dette i Almindelighed, og man strøg det af Loven, men over for det her foreliggende Tilfælde, synes det ikke, at Regeringen nærer den Anstuelse, at selv de, der ere saaledes afslagne, at de burde kunne have Raad til at forsørge deres Familie paa en tilfredsstillende Maade, have denne Pligt. Her mener man ikke, at en saadan Forsørgelsespligt er til Stede, men man onsker Byrden fordelt paa hele Samfundet. Dette kan ikke andet end falde i Djuene, naar man kommer til at gøre Betragtninger med Hensyn til det forskellige Standpunkt over for Forsørgelsen fra det offentlige Side til dem, der trænge, og dem, der ikke trænge. Og der er endnu en anden Ting, som absolut maa falde i Djuene, nemlig Forfællen mellem, hvad der bydes. Hvad er det nemlig, man byder her? Vi have her Hans Kgl. Højhed Prins Valdemar, der har en Gage af 24,000 Kr. aarlig, som man onsker forhøjet til 50,000 Kr. En Indtægt af 24,000 Kr. aarlig giver jo 65—66 Kr. daglig, hvilket slet ikke er nogen saa daarlig Dagløn, og faar man det op til den omhandlede Sum, bliver det noget som 137 Kr. daglig, hvilket ingen daarlig Indtægt er; det kunde vel dog nok være muligt, at man kunde klare sig med noget mindre, naar man lever i et fattigt Land. Men hvad var det, man hørte andre i

Fjor, om hvem man vel kunde forudsætte, at de havde gjort sig fortjente til Understøttelse af det offentlige, naar de ikke længere vare i Stand til at forsørge sig selv? Ja, der blev jo ikke fastsat noget bestemt, det højeste der var Tale om — nogle mente, at det var for lidt, andre, at man ikke kunde gaa videre, og at det ogsaa vilde være tilstrækkeligt — var 300 Kr. aarlig for et Vgtepar eller omtrent 40 Ore daglig for hver. Det er noget ganske andet; det er en Forstel, der kommer frem, naar der Tale om, hvem der skal forsørges. Det er den Forstel, som kommer frem, hvor der er Tale om den, der har lidt hele Livet uden at kunne komme videre paa Livets Styggeste, og om den, der er sødt i Solshjet. Det er jo ikke saaledes, at efter at vi have faaet dette glimrende Resultat af Forhandlingspolitikken ud i Verden, denne Alderdomsforsørgelseslov, faar den, der ikke længere kan forsørge sig selv og sine, en saadan Understøttelse, at man kan leve deraf; det faar han ikke paa langt nær. Nej, der kan fremdrages en Uendelighed af Eksempler paa, at der bydes dem noget ganske andet. Jeg har for mit Vedkommende et meget nærliggende Eksempel med to gamle oppe i Galvsjerdyerne, som ikke er i Stand til at arbejde det allermindste mere, men have lidt hele Livet igennem. Hvad har man budt dem? 80 Kr. om Aaret har man budt dem i Alderdomsforsørgelse til at leve for Resten af deres Liv! Jeg tror nok, at det er at lægge paa Børnene Forsørgelsespligten for Forældrene; man har vel borttaget den i Teorien, men bibeholder den i Praxis. Det, man har budt dette gamle Vgtepar, er ikke 66 Kr. men kun 11 Ore om Dagen til hver af disse to! Det er en Forstel! Men det kunde jo være, at der kom noget mere. Man har jo bebudet, at denne Periode skulde være en Periode, hvor Smaafolk skulde høves, at dette skulde være Resultatet af disse politiske Forhandlinger, som føres. Naar man imidlertid praktisk hver Dag arbejder her oppe i Udvalg og paa anden Maade, er det, der stadig møder en her i Aar, ikke dette, at man haaber at kunne gennemføre noget mere til Fordel for dem i Samfundet, der trænge. Nej, det, man bestandig møder saa godt som fra alle Sider, i det mindste er det mødt mig, er, at der i Aar ikke er Raad til at gøre mere; vi